da kuida karro, määr, mut, messi lind, sippelgas mitte otse Maddise päwal omma talwisest uimussest ärka: nenda ei muudki ellajad mitte, mis talweks Ma sisse, juurte alla ja pu koorte wahhele poewad, waid ikka seddamóda, kuida Jummal, kas warra woi hilja, külmale otsa teeb ja soja annab. Karro, kui pitkalt sulla on, talwkorterist wäljatulleb, ja külmaga jälle senna taggasi lähhäb omma käppad immema. Mut ka talwelgi sullaga aiab mulda ülles, külmaga jääb jälle rahhule; messilased liñnopu sees sullaga hakkawad heält teggema ja likuma. Sesamma luggu on siis ka maddudega ja massakattega, et sojema ilmaga ärkawad, külmaga jälle ärrauimuwad. Ning kes siis neid ussa ja muid lomokessi Ma mulla sisse teab ehk ial näinud, kas ja millal seäl hakkawad likuma? Ehk mis us ehk seäst sest teab, et Maddise päwal olled noólunud, et sind sellepärrast lähhäks noólama? Kuida soóluminne ja jahwataminne, kuida kuduminne, kedraminne ja pu weddaminne ussa woiwad siggitada, ehk kuida se, et need tóód sel päwal teggematta jäwad, woib neid keelda siggimast ja sulle kahjo teggemast? Eks neil olle omma lodud siggimemisse seädus ja kord? Mis siis Maddise tulel on teggemast linnadega, odrade ja nissudega, mis wast monni ku pärrast sedda külwatakse? Issand aitko isse, et keik innimessed sellegi polest ikka rohkemaks saaksid moistmisses ja keiges tundmisses, ja woiksid lábbikatsuda, mis ühte ei sünni!

Olleme jo tunnamuldses tähtramatus Wastla- ja tuhkapäwast

selletamud, kui paasto aiast óppetasime. Ábbaust needki päwad wótnud mitme tühja arwamisse ja kombega teotada. Sest sago siis weel monni sanna rägitud.

Jubba Romarahwas enne Kristust piddasid paasto kuu sees ábbajummalatte auuks ühhed sured lustipühhad, liasómisse, jomisse ja keigesugguse wallatusse ja roppo tóga. Kus paggana rahwast enne olli ellanud, seäl nende wannad kombed mitte ristiusso-